

« Простете го! . . . Молиж ти са, » рече Кармена на баща си.

Аиша не продума нищо.

« Простете го, повтори Кармена, за напръдъ ще бжде поблагоразуменъ.

— Заклевамъ са! извика Пикильо, съ истиненъ и искрененъ тонъ.

— Ще слуша и ще са покорява, приложи Кармена, на сенборъ Пауло. »

Пикильо не са заклъ на туй, но си наведе глава-та и млъкнж.

Д'Агвиларъ не обърнж вниманіе на този видъ умственно предзапазване; той изгледа еце веднъжъ виноватия като мърморѣше глухо и непонятно, и утихваше постепенно, подобенъ на псъ който начен-ва да са укротява, но слѣдова еце да рамжи. Послѣ като си сниши гласа и наведе тоягата произнесе мал-кото тѣзи думи:

« Тѣй да е! но другый пѣть да не го направи, че » думы, които произнесени отъ такъвъзи господарь иматъ сила съ пълна и совершенна прошка.

И той излъзе съ дъщеря си.

Пикильо, като останж самъ съ Аиша желаяше не не смѣяше да ѝ продума; найподиръ мѣтнж очи къмъ нея, и ѝ рече свѣнливо:

« Не въспрїехте да кажете двѣ думы за мене, госпоже не въспрїехте нито да ма погълчите.

— Че защо? отговори тя студено. Азъ са надѣяхъ на тебе и сега виждамъ че съмъ излъгана.

— Какъ, госпоже?

— Надѣяхъ са че ще си предаденъ на Кармена и на мене.

— Винжгы! Винжгы!

— Че можехмы да имами надѣжда на тебе.

— Умирамъ за васъ! Заклѣвамъ ви са!

— А ты минавашъ деньетъ си като бездѣльникъ по улицытъ на Пампелуна, нема та никога въ палата; ако ми са случи нѣкое прѣмежде, нѣкоя опасность, трѣба прочее, за да намѣрїж помощъ, да прибѣгнж до Сенборъ Пауло?